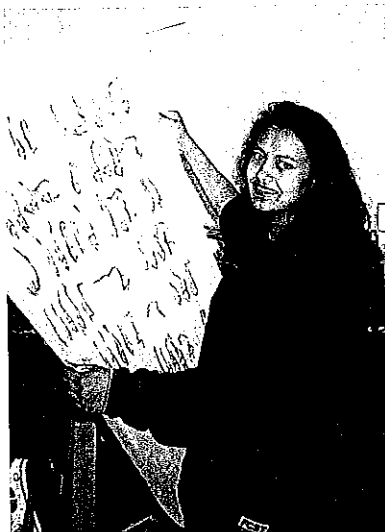

Manuela Jalimsing:

Still going strong

Manuela: "Van jongsaf aan tekende ik al, ik deed niets anders. Toen ik mijn ouders vertelde dat ik naar de academie wilde, waren ze enthousiast, vooral mijn vader."

Ik kwam van de mavo en moest eerst nog een mbo-opleiding volgen. Daarna ging ik naar de academie in Utrecht een jaar ruimtelijk tekenen en schilderen doen. Toen kon ik in Den Haag op de Koninklijke Academie komen, afdeling beeldende vormgeving. Alles ging zoals het hoort. In het laatste jaar nam ik mijn piepjonge baby gewoon mee in de klas. Dat was geen probleem, iedereen vond het leuk."

Zo kon Manuela zich in alle rust op het examen voorbereiden. En slaagde! Dat was in 1998. Ze

werd uitgenodigd voor de Debuuttentoonstelling in Pulchri Studio en Simon Koene, haar leraar, zei: "Ik ga je voor het lidmaatschap voordragen. Dan zien we wel verder." Het viel goed uit. Manuela: "Ik ben blij. Ik houd van grafiek, je hebt er zoveel mogelijkheden, dat is het mooie. Je kunt veel samen doen. Tekenen, lino, hout-snede, ets en dit tot een geheel vormen. Ik experimenteer graag. Iedereen associeert mij met vissen. Daar zit iets in. Ik houd van de vorm, de kleur. Ik begin altijd met het verzamelen van vissen. Dan maak ik schetsen en zoek de beste compositie. Nu begint het eigenlijke werk. Ik druk alles zelf, maximale oplage tien stuks, behoudens uitzonderingen. Meerdere laat ik dan afdrucken, ik heb daar geen tijd voor. In 1998 won ik de Royal Nederland Grafiek Prijs. Dat was wat, een heel proces. Uit tientallen mededingers werden er drie genomineerd. Die moesten weer een nieuw werk maken. Wat wel weer leuk was, was dat het werk bij Piet Clement in Amsterdam gedrukt zou worden. Daar had ik niets mee van doen. Alleen maar ja of nee zeggen. Leuk hoor. Toen won ik ook nog de eerste prijs. Ik kon het nauwelijks begrijpen."

In het juryrapport stond onder andere dat "haar vlakverdeling prachtig is en de ruimtewerking goed, waarbij ze precies weet waar ze op moet houden."

"Daarna kreeg ik in korte tijd overal tentoonstellingen. Soms kan het iets te veel van het goede zijn. Nu heb ik een tweede baby en heb even pas op de plaats gemaakt. Maar die tijd is langzamerhand voorbij. Ik krijg weer zin in het werk. De tentoonstellingen beginnen weer en een opdracht ligt in het verschiet."

Manuela is een opgewekte vrouw die het leven neemt zoals het komt. Dat is haar kracht.

Tekst en foto: Marianne Domnisse

PB 4/99